

somewhere i have never traveled, gladly beyond
any experience, your eyes have their silence:
in your most frail gesture are things which enclose me,
or which i cannot touch because they are too near

your slightest look easily will enclose me
though i have closed myself as fingers,
you open always petal by petal myself as Spring opens
(touching skilfully, mysteriously) her first rose

or if your wish be to close me, i and
my life will shut very beautifully, suddenly,
as when the heart of this flower imagines
the snow carefully everywhere descending;

nothing which we are to perceive in this world equals
the power of your intense fragility: whose texture
compels me with the color of its countries,
rendering death and forever with each breathing

(i do not know what it is about you that closes
and opens; only something in me understands
the voice of your eyes id deeper than all roses)
nobody, not even the rain, has such small hands

e. e. cummings

hiç gitmediğim biryerlerde, sevinçle ötesinde
yaşananların, durur senin gözlerin suskuyla:
en belirsiz eletmende beni kapsayan şeyler var,
ya da dokunamadığım, fazla yakındalar diye

en ince bakışın kolayca çevirip kapsar beni
kendimi kapatmış da olsam parmaklar gibi,
hep yaprak yaprak açarsın beni Bahar açar gibi
(dokunarak beceriyle, gizemlice) ilk gülünü

ya da isteğin beni kapatmak olunca, ben ve
yaşamım kapanırız güzellikle, birdenbire,
sanki şu çiçeğin yüreği kurmuş kendi kendine
karın dikkatli dikkatli heryere yağmasını;

hiçbirşey denk değil bu dünyada görebileceğimiz
senin yoğun kırılğanlığının gücüne: dokusu
zorlar beni ülkelerinin aldığı renklerle,
her nefesiyle ölümü ve bengiliği var kılan

(bilmiyorum ne var sende böyle kapayan
ve açan; yalnızca içimde bir şey anlıyor
gözlerinin sesi daha derin bütün güllerden)
kimsenin, yağmurun bile, yok böylesi küçük elleri

(Türkçesi: Oruç ARUOBA)

hiç gitmediğim bir yerde, sevinçle ötesinde
her türlü yaşantının, kendi sessizliği var gözlerinin;
en ince kıvıltıda bir şey var içime gömen beni,
bir şey dokunamayacağını kadar bana yakın

kolayca açar beni en ürkek bir bakışın
parmaklar gibi kapamış olsam bile kendimi,
sen hep yaprak yaprak açarsın beni,
Baharın (dokunup ustaca, gizlice) açışı gibi ilk gülünü

ya da beni kapatmaksa isteğin, ben
ve hayatım kapanırız güzelce, birden
kann her yere özenle inişini
düşleyen yüreğince şu çiçeğin;

duyduğumuz hiçbir şey bu ülkede
erişemez gücüne sonsuz inceliğinin:
yapısının renkleriyle beni bağlayan,
öldüren, hiç durmadan, her nefeste

(bilmiyorum nedir bu sende olan, bu kapayan
ve açan; yalnız anlıyor içimde bir şey
gözlerinin sesini bütün güllerden derin olan)
kimsenin yok, yağmurun bile, böyle küçük elleri

(Türkçesi: Cevat Çapan)

bir yerde hiç gitmediğim, mutluca öte
her denenmiş, gözlerinin susuşu var senin:
en narin davranışında bir şeydir sarar beni,
ya da öylesine yakındır uzanıp dokunamam.

ne kolay çözecek beni en belirsiz bakışın
oysa bir yumruk gibi yummuşum kendimi,
durma yaprak yaprak açarsın beni, İlk yaz ilk gülünü
(dokunup ustaca, gizlice) açar gibi;

ya da isteğince büsbütün örtmek, hem ben
hem yaşamam kapanacağız öyle güzel, ansızın,
tam şu çiçeğin canı çektiği zaman
dikkatle her yere inen kar gibi;

dünyada sezilebilen hiçbir şey tutmaz yerini
senin narin gerginliğindeki gücün dokusu
zorlar beni kırlarının rengiyle,
geri vermeye ölümü ve boyuna her solukta

(bilmiyorum nedir sendeki şu örten
ve açan; ama bir yanım var anlıyor
gözlerinin sesi bütün güllerden derin)
kimsenin, yağmurun bile, yok böyle minik elleri

(Türkçesi: Yusuf Atılgan)